

UNIVERSUL LITERAR

PREȚUL ABONAMENTULUI în țară: pe un an 100 lei. În străinătate pe un an 200 lei.

Un rege sportsman

Regele Angliei, George V-lea conducând yacht-ul său „Britania” în timpul marelor re gate dela Coves.

Agatha Bârsescu revine în țară

O radiogramă ne aduce vestea că marea noastră tragediană revine în țară.

Agtha Bârsescu se ține de cuvânt.

După ce și-a lichidat activitatea de peste ocean, unde a purtat cu strălucire faima puternicului său talent, și gloria țării în care s'a născut, găsește de bine — și foarte bine face — să-și consacre restul vieții întru sporirea artistică a patrioniului românesc.

Primită cu vie însuflețire pe toate meleagurile României Mari, sărbătorită pretutindeni cu cel mai mare drag, Agatha Bârsescu va înfăptui, credem la noi visatul teatru, care să poarte numele ei.

În același timp, o școală de teatru a marei tragediane ar tinde la crearea unor noi elemente bune, care ar străluci pe scenele noastre, dând teatrului românesc un avânt neașteptat. Întreprinde de rasă a „Medeei” și-ar creea astfel un discipolat vrednic de apoteoză ei.

În această ordine de fapte invidiile și actele de culise n'au ce să caute. România noastră va trebui, cu vremea,

să-și adune toate elementele bune, ce peregrinează azi prin străinătăți, culegând pretutindeni aplauze și flori, în arta Melpomenei ca și a Torpsichorei, pe scenele de operă ca și în teatrul de caracter.

Este admirabil lucru că fiii țării își poartă geniul artistic prin străinătăți; aceasta e cea mai frumoasă propagandă închinată civilizației neamului. Nu mai puțin admirabil ar fi însă, ca, și pe scenele frunțase ale României de azi, să avem acele pleiade de artiști, ale căror talente să stârnească admirația celor ce vor veni să ne

vadă la noi acasă, cât și mulțumirea sufletească, a celor ce de fapt, sunt acasă la ei.

Avem valori netăgăduite în cuprinsul nostru românesc și pe toate țărâmurile. Ce păcat însă că, ne fiind prețuite, cum se cuvine la noi, ele își iau sborul, asemeni unor păsări călătoare, prin alte țări, unde multe din ele rămân fără să ne mai revină !...

Iată pentru ce înapoierea Agathe Bârsescu în patrie ne face să ne bucurăm din toată inima și să dorim ca oficialitatea noastră să se poarte în așa chip, în cât pilda marei tragediane să nu rămână fără ecou.

L. I.

Câinii de ispravă

— Nuvelă de Baudelaire —

N'am roșit nici odată, chiar în fața tinerilor scriitori din secolul meu, de admirația mea pentru Buffon; dar azi nu voi chema în ajutorul meu suflatul acestui pictor al naturii mărețe. Nu.

Mult mai lesne m'asî adresa lui Sterne, și i-asî zice: „Scoboară din cer, sau sue-te spre mine din câmpiile Elyseene ca să mă inspire în favoarea câinilor de ispravă, a sărmarilor câinii, un câatec demn de tine, sentimental și neîntrecut de poznaș.

Înapoează-te călare pe acel măgar

faimos cu care ești în totdeauna în memoria posterității; și mai cu seamă acest măgar să nu uite să ducă ușure în dinți nemuritorul său covrig !”

Înlături, muza academică ! N'am ce face cu această mijronosită bătrână. Învoc muza intimă, orășană, plină de viață, ca să-mi vie în ajutor să cânt câinii de ispravă, bietii câini, câinii plini de noroi, aceia pe care îi gonesc toți, ca ciurmații și păduchiosii, afară numai de săracul ai cărui asociați sunt, și poetul care-i privește cu ochi frățești.

Nu vreau să știu de câinele fchi-puit, de acest patruped încrezut, danez, king-charles, carlin sau mops, atât de încântat de el însuși, că să repede îndiscret printre picioarele oamenilor sau pe genunchi vizitatorului ca și cum ar fi sigur că o se placă, nebunatic ea și un copil, prost ca o cocotă elegantă, câte odată obraznic și certălos ca o slugă ! Mi-e silă mai cu seamă de acei șerpi cu patru labe, friguroși și trândavi, numiți ogari (levrete), și care n'au în botul lor ascuțit destul miros ca să caute urma unui prieten, nici în capul lor turtut destulă deșteptăciune ca să joace domino !

La cușcă, toți acești paraziti oboșitori !

Să se ducă în cușca lor mălăsoasă și capitonată ! Eu cânt pe câinele murdar, pe câinele păcătos, pe câinele fără adăpost, câinele vagabond, câinele saltimbanc, câinele al cărui instinct, ca al săracului, al yiganului și al coțcarului, este înboldit în chip minunat de nevoe, această mamă

Grădinile iubirii...

*Grădinile mărețe, pierdute prin orașe
Buchete, par mănunchiuri de roșii trandafiri.
Culeși în zori de ziură, prin funduri de jăgașe...
Grădinile n'florite, divinele iubiri
Sunt visurile noastre, pierdute'n veșnicie,
Pe cari cu nerăbdare le așteptăm să vie...
Grădinile divine în stropi de vis sculdade
Sunt cântece plâpânde, născute'n primăvară;
Din salba ta, iubito, sunt perle adorate
Pe cari, șagalnic, vântul le-a'mprăștiat pe-afară...
Grădinile pierdute prin locuri adumbrite
Așteaptă clipa scumpă să le re'nvie dorul...
Și va veni, iubito, când stelele-aurite
Și-or smulge libertatea și vor învinge norul !...
Grădinile Iubirei, așteaptă-a lor stăpână !
O vino ! și-mi întinde, în taină alba-și mână !...*

Victor G. Dumitrescu

BIRUITORII

Pe ulița tăcerilor necunoscute,
Se'ntorc cu ochii morți, biruitorii...
E noapte și pe drum și în mintea lor
Au mult de mers și nu mai iese zorii !...

Sunt doi la număr ca și cum n'ar fi,
Dintr'ânșii unul, fără mâini, schilod ;
Ori cânt, ori plâns, tot una-i pentru el
Când viermii desnădejdiu'n gând îl rod.

Prietene, șoptește el, dela o vreme
Eu par'că n'ași mai merge mai departe....
N'am nici copii, nici casă, nici ogor
Mi-e trupul sec și brațele sfăr'mate...

Știi bine cum e lumea pe la noi!....
N'ași vrea s'ajung din ușă în ușă— un căme !..
Cerșetorind pe lângă prispa tuturor
Să mi s'arunce fărămituri de pâine !...

Odată satul mi-l'am părăsit; e drept,
La plâns și bucurii, tot amândoi;
Dar nimeni știu, că n'o să se întrebe
Ce s'a'ntâmpat cu unul dintre noi ?

Mergi sănătos dar bun prieten — frate —
Vorbește tu, de tot ce știi, prin sat ;
Eu mai rămân să-mi bucur desnădejdea
Pe locul unde vitejii au încheșat,

Și de n'or plânge 'n ciuda vremii corbii.
Ori viermi flămânzi vor trece reci prin vine ;
Acum când nu mai sunt de cât o rămășiță
Intâmplă-se, orice, s'o întâmpla cu mine !...

George Nutzescu

bună, adevărata ocrotitoare a inteligențelor !

Când pe câinii nepăstuiți, acei cari rătăcesc singuratici, în mahalalele întortochiate ale orașelor imense, sau a cei cari au spus omului părăsit, cu niște priviri scilpitoare și spirituale : „Ia-mă cu tine, și din amândouă mizeriile poate că vom face un fel de fericire !“

„Unde se duc câinii ?“ spunea altă dată Nestor Roqueplan într'un foileton nemuritor pe care l-a uitat fără îndoială, și de care numai eu, și Sainete Beuve poate ne mai reamintim azi.

Unde se duc câinii ? spui dumneata, om puțin atent. Se duc la treburile lor.

Intâlnire de afaceri, intâlnire de dragoste. Prin ceață, prin zăpadă, prin noroi, sub razele arzătoare, prin ploaia cu găleata, se duc, vin umbli, trec pe sub trăsuri, îmboldiți de purici, de pasiune, de nevoe sau de datorie. Ca noi, s'au sculat de dimineață, și caută să-și câștige viața, sau alcargă după plăcerile lor.

Sunt unii cari se culcă în vre-o ruină din împrejurinile orașului și cari vin în fiecare zi, la ora fixă să-și reclame pârtecica de mâncare la ușa unei bucătării dela Palais Royal ; alții cari vin în bandă dela mai bine de cinci leghe, ca să împartă cina pe care le-a pregătit-o milostivenia unor oarecare fecioare septuagenare a căror inimă stingheră s'a dedat dobitoacelor, pentru că oamenii proști nu le mai vor.

Alții cari, ca niște arapi zăpăciți de dragoste, părăsesc în anumite zile departamentele lor ca să vie la oraș să se 'nvârtească o oră în jurul unei cătele frumoase, cam neîngrijită în toaleta ei, dar mândră și recunoștoare.

Și sunt toți foarte exacti, fără carnete, fără note și fără portofolii.

Cunoașteți Belgia molatică și ați admirat, ca mine toți câinii aceea sdraveni înbămați la căruciorul dăptarului, al măcelarului și al brutarului și cari mărturisesc prin lătrăturile lor triumfătoare, plăcerea mândră ce simt că rivalizează cu caii ?

Iată doi, cari fac parte dintr'un ordin și mai civilizată ! Dați-mi voe să vă introduc în odăea saltimbancului care nu este acasă.

Un pat de lemn vopsit, fără perdele niște plăpumi svârlite și murdare de păduchi, două scaune de pae, o sobă de fontă, vre-o două instrumente de muzică stricate.

Oh ! jalnicul mobilier ! Dar priviți, mă rog, aceste două personaje inteligente, îmbrăcate cu haine tot de odată rupte și bogate, pe cap cu coafure de trubadur sau de militar, cari supraveghează cu o luare aminte de vrăjitori opera fără nume care fierbe înăbușită

pe soba aprinsă, și în mijlocul căreia o lingură lungă stă infiptă ca unul din acele catarguri în aer care vestesc că s'a sfârșit zidăria.

Nu este drept că niște comediani așa de harnici să nu plece la drum fără să-și umple stomacul cu o ciorbă strașnică ? Și nu veți ierta puțină sensualitate acestor sărmame paiate care înfruntă ziua fatreagă nepăsarea publicului și nedreptățile unui director care-și face porția cea mare și mănâncă singur mai multă ciorbă de cât patru comedianti ? De câte ori am privit surăzător și înduioșat, acești filozofi cu patru labe, sclavi binevoitori supuși, sau devotați, pe care dicționarul republican ar putea tot așa de bine să-l califice de oficioși, dacă republica prea ocupată de fericirea oamenilor ar avea vreme să menajeze onoarea câinilor !

Și de câte ori m'am gândit că poate

este undeva (cine știe la urma urmelor) cineva care să răsplătească atâta curaj, atâta răbdare și muncă, un raiu special pentru câinii de treabă, sărmanii câini, câinii plini de noroi și desnădejduiti. Swenderg afirmă că este unul pentru turci și unul pentru olandezi !

Ciobanii lui Virgiliu și ai lui Theocrite așteptau, drept răsplata cânturilor lor alternate, un flaut de la cel mai bun maestru, sau o capră cu țâțele pline de lapte.

Poetul care a laudat pe bieții câini în cântecul lui a primit drept răsplată o jiletcă frumoasă, de o culoare bogată, și trecută, care te face să te gândești la soarele de toamnă, la farmecul femeilor mature și la ultimele zile frumoase de vară.

Nici unii care erau de față în cârciuma din Strode Villa-Hermosa n'or să uite cu ce vioiciune pictorul s'a lipsit de jiletca lui în favoarea poetului,

asa de bine a înțeles că este frumos și cinstit să cânti pe bietii câini.

Tot așa un puternic tiran italian, din vremea bună, oferea divinului Aretin un pumnal încărcat cu pietre scumpe, sau o mantie regală, în schimbul unui sonet prețios sau a unui ciudat poem satiric.

Și de câte ori poetul îmbracă jiletca pictorului este nevoit să se gândească la câinii de ispravă, la câinii filosofi, și la ultimele zile frumoase de vară.

Trad. de **Eufrosina Pallă**

Mânile lui Petre

— ANECDOTA —

*Marța Paștilor, spre sară.
Lume ce s'a adunat !...
Doi soldați, ordonați,
Au sosit de Paști în sat :
Constantin Vasile Stan
De la un Domn Căpitan,
Petre Nicolai Cercel
Dela un Domn Colonel
Mamele stau și-i descoase
Despre traiu, de sănătate,
De mâncare,
De culcare;
La armată se mai bate ?
Tajii stau și ei de față.
Dar stau numai de privesc.
Nu vorbesc.
Fetele grămadă toate
Și cu mâinile la gură
Printre șoapte
Râd să moară !
La soldați furiș se uită
Și cu ochii mi-i măsoară
Apoi una dintr'odată,
Prea mirată,
Zice colo: — Ian te uită
Ce mâini albe are Petre !...
Dar ce faci tu, mă, cu ele ?
— Eu, la grajd, răspunde el
Dar de mâni, de, ce să faci ?..
Erau negre și murdare
Mai prin săptămâna mare
Dar acum se înalbiră...
Că la Paști m'a pus cocoana
Să trământ la cozonaci.*

Th. D. Speranția

Memorii inedite ale contelui Mattachich

5

Traducere de **Const. A. I. Ghica**

Principesa opri trăsura la câțiva pași înaintea mea, și observă cu luare aminte, sfârșitul luptei. În cele din urmă am reușit să domolesc calul și în dimineața aceea am avut ocazia s'o întâlnesc de mai multe ori.

Câteva săptămâni de-arândul m'am dus regulat la Prater și în fiecare zi o întâlneam. În curând am simțit că întâlnirea aceasta făcea parte din însăși existența mea..

Mă întrebam foarte emoționat dacă o voi vedea. Apariția ei îmi producea o bucurie nespusă. Mă întorceam apoi acasă și îmi spuneam neconștient: „O ! de-ași vedea-o mâine !“

Impărăteasa Elisabeta a Austriei

Dresarea calului meu făcu progrese rapide și principesa le urmări cu atenție. Aveam impresia că mă considera ca o veche cunoștință. Lucrul acesta dură câteva luni. Salutăm militărește pe principesa, așa cum trebuia să salute un ofițer pe fiica unui rege. Aceste câteva întâlniri, după cum oricine își poate da seama, n'au stabilit nici o legătură între mine și principesă. Cu toate astea ardeam de dorința s'o cunosc.

În anul viitor, în luna Februarie, principesa în tovarășia fiicei sale Dora se duse să viziteze pe sora ei principesa Stefania, care era văduvă pe atunci și locuia la Abbazia.

De îndată ce am aflat plecarea principespei m'am dus și eu la Abbazia.

Principesa Stefania era centrul unui mic cerc în care am reușit să fiu admis.

Aici se dădeau mici serate și se dansa foarte mult ; am avut astfel ocazia foarte firească să stau de vorbă cu principesa Luiza.

Am fost martor al bunelor legături care domneau între cele două surori și n'ași fi putut crede nici odată atunci, că principesa moștenitoare a Austriei va părăsi într'o zi pe aceea pe care o iubea atât.

Dacă, la prima vedere ele semănau grozav, există totuși o deosebire uriașă între ele. Însăși regina Henrietta a Belgiei, spre a evidenția diferența care există între cele două surori, a spus cândva într'un cerc de intimi că principesa Stefania nu era de cât o păpușă.

Când evoc cu amintirea relațiunile afectuoase care existau între ele la Abgrozav, exista totuși o deosebire uriașă bazia, nu pot să înțeleg cum se poate că doamna Lonyay să fi lăsat astfel singură pe sora ei care era atât de nefericită.

Exista o prăpastie uriașă între caracterul celor două surori. Fără îndoială contesa Lonyay este foarte inteligentă dar e și extrem de practică. După cum am observat la Abbazia își dădea toate silințele ca să pară o femeie superioară, dar nu reușea de fel.

Când principesa Luiza a fost inter-nată la Doebbling sora ei se afla la Viena, cu toate acestea n'a venit nici odată s'o viziteze.

În ziua în care am văzut-o pentru ultima oară pe principesa Luiza, în Octombrie 1902, în pădurea Lindenhof, mi-aduc aminte că venind vorba de sora ei principesa m'a rugat să-i vorbesc de altceva.

Firește că la Abbazia s'a vorbit de multe ori de calul meu așa că la un moment dat principesa m'a rugat să iau direcția grajdurilor ei și în special a cailor ei de călărie. Manifestase chiar dorința să ia lecții de echitație, căci îi spusese pe față că felul ei de a călări lăsa mult de dorit.

După ce se înapoie la Viena, i-am dat într'adevăr lecții de echitație la Tattersaal din Prater așa că am putut s'o văd zilnic.

Situația asta a durat multă vreme. Gurile rele evident au început să însire fel de fel de lucruri urâte la adresa principesei.

În cursul anului 1896 am fost în relații aproape zilnice cu principesa căreia îi dădeam, cum am mai spus, lecții de echitație și îi dresam caii. Fără îndoială că în raporturile acestea se preocupa foarte puțin de formulele și eticheta curtei, dar gurile

rele continuă clevtirile cecace-mi
atrăsese urmări neplăcute.

Intr'o bună zi, am primit vizita unui
jandarm dela Hoffburg care mi-a remis
un plic oficial care purta pecetea
cancelariei maresalatului. In scriso-
rea aceasta mi se făcea cunoscut că
trebuie să mă prezint imediat la can-
celaria maresalatului a doua zi la ora
10 dimineata.

Precis la ora indicată, m'am pre-
zentat aghiotantului împăratului, ge-
neralul von Bolfras care mi-a comu-
cat următoarele :

„Domnule locotenent, dorința unui
mare personaj dela curte e să pără-
siți imediat orașul nostru ; n'am că-
dere să precizez motivele care dic-
tează măsura aceasta, de oarece le
cunoaște-ți probabil tot așa de bine
ca mine. In cât timp vă luați angaja-
mentul să plecați ?”

— Peste 15 zile, i-am răspuns.

Aghiotantul oare cum neliniștit mă
întrebă :

— Vă dați cuvântul ?

— Da, Excelență.

In aceeași zi principesa se du-
sesse la Hofburg în apartamentele su-
rorei sale Ștefania, unde avu o cou-
vorbire cu împăratul. Acesta îi spuse
textual .

(Va urma)

Sosește toamna

*S'or scutura a pomilor podoabe
Și tainicul parfum al florilor
Inăbușit sub mantie de toamnă
Tovarăș n-or mai fi cărărilor*

*Nu vor mai fi nici cântăreții
veseli,
Nici farmecul duios al cântului;
Va dărâma prin firea amorțită
Doar trist de-acum cântarea
cântului.*

*S'or preschimba cărările tăcute
In cimitir al bucuriilor
Inmormântând sub maldărul de
frunze
Intreg noianul reveriei lor.*

*Și trist isvorul unda-i cristalină
Și-o strecura în lungul mersului.*

*Sărmani pignei căta-vom mân-
găere.
In duioșia trist-a versului!*

C. Iorgulescu

ISPITITORUL

Legenda biblică a „Mărului oprit” în pictură

Legenda biblică a păcatului
Evei a servit ca subiect în ne-
numărate rânduri celor mai de
seamă artiști. Acest păcat a
fost înfățișat sub tot felul de

prezențați în imagini mai mult
sau mai puțin abstracte și poe-
tice.

Tabloul artistului francez A.
Monion, e aproape de ultima
manieră simbolistă ! de a reda
această poveste legendară a că-
derei omului prin femeie. Ta-
bloul nu este o simplă ilustrație

ISPITITORUL de A. Monion. Tablou biblic.

aspecte, începând cu ilustrația
simplă și naïvă a legendei din
Biblie și sfârșind cu cel mai va-
riat simbolism în care atât
șarpele cât și Eva au fost re-

a paginei din Cartea cărților
dar reprezintă șarpele sub for-
ma unui jumătate de om. Și
trebuie să recunoști că tratat
astfel subiectul el mărește ex-

presionabilitatea lui. De altfel artistul a reușit să dea celor două figuri din tabloul său multă viață. În special e foarte expresivă poza Evei lăsându-se așa de sugestiv să fie stăpănită de cuvintele dulci și de mângăerile dibace ale tentatorului.

Dr. I. D.

Literatura Indiană

PRASADA

(Sau poema poemelor)

Știința e desertăciunea desertăciunilor; faptele bune sunt zadarnice dacă nu avem încredere în stăpânul suprem al universului.

Dacă am vrea să coborim în infern — să ne stabilim în împărăția lui Brahma sau în paradisul lui Indra, — să ne aventurăm în mijlocul mării, să ne urcăm în vârful celui mai înalt munte, să cutreerăm deșerturile fără de sfârșit, să ne ascundem în adâncurile mării, să înfruntăm pericolul în iupte, să ne așezăm în mijlocul insectelor celor mai veninoase pentru ca să ne jucăm cu destinul, nu ni se va întâmpla decât ceea ce peste puterile noastre să putem evita.

Omul onest cade sub lovitura vrămașă cași arborele de sandal care când e doborât, parfumează toaporul ucigaș.

Oamenii puțin stăpâni pe simțurile proprii nu sunt capabili să-și îndeplinească datoria.

Să renunțăm la bogățiile și plăcerile către cari nu ne îndeamnă conștiința.

Răul cu care mâhnim pe aproapele nostru ne urmărește în tot locul ca și umbra noastră.

Faptele cari au ca principiu dragostea pentru aproapele trebuie să fie năzuite, fiindcă ele vor cântări mai greu încumpăna cerească.

Corpul e întărit prin mușchi, cași sufletul prin virtute.

Nu există păcat mai mare decât a râvni la femeia apropielului tău.

După cum pământul îndură pe cei cari îl calcă în picioare și-l scormonesc muracind, tot astfel trebuie să facem bine pentru rău.

Trad. de Mircea Bonifaciu Pittis

Coboară 'n minte

Coboară'n minte o icoană, un chip ce eu l'am izgonit
Din suflet: chipul tău, iubită, greu vinovat și osândit.
Te văd trecând pe lângă mine, te văd în clipa asta'n minte:
Ascunzi un suflet ce-l avuseși numai cu'n pas mai înainte.
Mai mândră, mai nepăsătoare decât pe lângă alții treci,
Par'c'ar voi la toată lumea să spue ochii tăi cei reci,
Că din albastru lor nălțime, din mândrele priviri străine,
Nici când o rază de iubire n'a coborât până la mine.
Ii văd trecând pe lângă mine nepăsătorii ochi și'n ei
Eu văd zădărnicia luptei cu inima unei femei.

G. Rotică

Poveste sfântă

— Nuvelă biblică —

A fost odată ca nici odată, căci dacă n'ar fi fost nici nu s'ar fi povestit.

Departa — foarte departe — într'un sat dintr'o țară frumoasă și bogată, trăia în vremea de demult o mică familie de oameni săraci, cu suflet bun, temătoare de Dumnezeu și care nu număra de cât trei inși, adică tata, mama și un fiu.

Amândoi părinții cu toate nevoile vieții de pe atunci, erau totuși fericiți căci Dumnezeu îi dăruise cu un fecior frumos și înțelept. Fericirea lor creștea pe zi ce trecea, căci odată cu trecerea timpului și feciorul tot mai înțelept se făcea iar altul la fel cu el nu se mai găsea, să fi cutreerat toată lumea în lungul și în latul ei.

Și ani după ani trecură, până ce într'o bună dimineață, părinții se treziră că nu mai au fiu, căci el părăsise casa, noaptea, pe nesimțite și de atunci dus a fost și dâșii de urmele lui n'au mai dat.

Plânseră mult părinții după feciorul ce i-a părăsit, iar el rătăcind mereu prin lumea largă, începuseră să-i uite de-a-binelea și nu după multă vreme nici nu și mai aminti de ei, căci în mintea lui luminată de o sântăteie dumnezeiască, gânduri noi se plămădeau, urmărind o țintă foarte depărtată, dar pe care

cu tot dinăinsul se hotărîse să o ajungă.

Hoinărind din sat în sat și din oraș în oraș, ajunse după mulți ani să cutreere țări nenumărate, până când într'o zi, la marginea unei ape ce curgea liniștită printre malurile lei înverzite, întâlni un om bătrân care stând în genunchi, se ruga în gura mare Dumnezeului a tot puternic, făcând crucei după cruce și bătând pământul cu fruntea lui largă, ce strălucea într'o lumină sfântă ne mai văzută până atunci.

Și cum bătrânul se ruga mereu și nici nu băgase în seamă apropierea străinului, străinul vrăjnit de măreția acelor clipe de înălțare sufletească, când inima stă în așteptare, iar gânduși făurește calea spre zările de nepătruns, căzu cu fața în țărână la spatele bătrânului cucernic și rămase acolo în nemiscare, trăind cu mintea într'o lume cu totul nouă, pe care n'o mai cunoscuse până atunci și în care se simțea peste măsură de fericit.

Și numai după multă vreme — odată doar cu inserarea — se ridică străinul din locul unde zăcuse în amorțire, căci simțise în creștetul capului, mângâierea ușurătoare a unei mâni de sfânt.

În fața lui cu figura senină și plină de bunătațe, cu ochii licărind de o lumină cerească, stătea bătrânul liniștit.

Fiule îi zise el: *Eu sunt slujitorul Domnului pe pământ și am venit să aduc pe calea adevărului, norodul orbit de patima ticăloasă a păgânismului.*

Dumnezeule a-tot-puternic — strigă el apoi, întinzând mâinile de-asupra capului străinului rătăcit, care căzu în genuchi la picioarele lui — *iartă greșelile acestui tânăr păcătos, care în neștiința lui s'a ferit din cale astrălucitoare de lumina sfântă a adevărului!*

Și bătrânul turnând apă în capul tânărului îngenunchiat, începu să cânte încet: *In Iordan botezându-te pe tine Doamne, închinarea ta; Christoase, Dumnezeul nostru, etc.*

Când se ridică de jos cu totul transfigurat, cu fruntea încununată de raze ce străluceau într-o lumină divină, bătrânul dispăruse fără urmă. Atunci Isus îndreptându-și privirile spre depărtatul cer, invocă mila Celui a tot puternic și sfârși zicând: *Doamne, iartă robul tău pe pământ, făcă-se voia ta, acum și pururea, în vecii vecilor amin!*

Și în clipa aceea porțile cerului se deschise și un stol de îngeri coborând de-asupra capului lui, slăviră în cântece de o frumusețe neînchipuită, puterea nemărginită a Dumnezeirei!

Ion Holban

Insemnări

de **Silviu Nicoară**

Familia *Estienne* e renumită în renașterea franceză și în istoria tipografiei. Incepând dela *Henric I Estienne*, pe la anul 1500, aptitudinile editoriale se moșteniră timp de aproape două secole, fiecă Estienne născându-se cu o patimă nemăsurată pentru culesul comentatului și tipăritul manuscriselor clasice. Ba încă ceva mai mult,

gustul pentru vechea literatură eleno-latină răsărise și în descendenții femenini ai *Estiennilor*, și se citează cazul unei prea savante domnișoare care n'a voit nici în ruptul capului să-și ia alt soț decât un erudit gramatic italian, cunoscut prin lucrările lui de geografie greacă. Cum vedeți, patima migăleli prin palimpsestele mănăstirelor, dragostea edițiilor comentate, eșite de sub teascurile familei era ceva înăscut în fiecă *Estienne* și numai stăpânit de o asemenea patimă putea publica *Robert I Estienne* al său „*Thesaurus linguae latinae*” iar *Enric II Estienne* monumentalul „*Thesaurus linguae graecae*”; lucrări cari au ușurat considerabil munca noilor veniți în studiile clasice, iar cea din urmă, a rămas neîntrecută chiar și până astăzi.

Henric Estienne mai e celebru și prin al său „*Traité de la conformité du langage françois avec le grec*”, una din primele opere de filologie comparată, în care încearcă să dovedească înrudirea între aceste două limbi indo-germane, înrudire care nu se poate face însă decât prin comparație cu latina, și pe care a sărit-o *Estienne*.

Așa cum se prezintă însă, familia aceasta de editori erudiți e un document mai mult pentru realitatea eredității intelectuale.

În general, nouă Europeanilor, insectele nu ni sunt simpatice, mai ales când poartă un vestmânt urât și ne lovesc prin lăcomia lor în interesele noastre. Cu atât mai mult se poate spune de insectele parazite; sunt desgustătoare. Aceștia nu împiedică însă pe ceilalți pământeni să le îndrăgească tocmai pentru comestibilitatea lor. Laponii cultivă în năclăitele lor șumuloage de păr duzini întregi de paraziți pe cari îi vânează prin palmele tuturor celor din „societate” și apoi îi înghit cu o

„deosebită satisfacție”. Cuvântul e al lui *Nansen*; el notează în „*Jurnalul de călătorie*” aceste obiceiuri nordice.

Dar se mai găsesc și alte popoare amatoare de fauna capetelor umane; la unele triburi australiene plăcerea aceasta e atât de înrădăcinată încât doi prieteni întâlnindu-se, politetea îi obligă să se despăducheze reciproc, mestecând apoi recolta.

Recunoașteți că gustul este relativ!

O pildă de ceace este patima la anumiți erudiți, ne-o dă numismatul *Vaillant* (1634—1706). Călătorind odată pe mare spre Roma, fu prins de pirai și ținut patru luni în sclavie. Când scăpă deabia putu obține câteva din prețioasele monede antice cu cari plecase.

Dar nu trecu mult și altă corabie de pirai se apropie: atunci *Vaillant*, ca să nu mai piardă și aceste ultime exemplare le înghiți unul după altul. O furtună îl scăpă de corabia piraiilor, dar ajuns la țarm numismatul trecu prin clipe grele din pricina comorii ce o ducea cu sine și de care abia putu fi liberat.

SUFLET SDROBIT

Dorinel

*Iubita mea cu ochi albaștri
Ca două mari flori de Cicoare
De ce îmi răsăriși în cale
Atâta de ispitoare ?*

*Am plâns iubind o viață
'ntreagă
O dragoste ce mă prinsese,
Și tu mi aprinzi din nou în
suflet
un aprig foc ce se stinsese !*

*Iubita mea cu ochi albaștri
Ca două mari flori de Cicoare,
Iubirea ta e pentru mine,
O nouă rană viitoare !...*

M. Dimitrescu-Midi

Optimism

Garantat !...

— Văd că o să ai vre-o zece ani de nenorociri, dar pe urmă o să fie bine...
 — Cum?
 — O să te obișnuiești.

— O iau, dar să n'aibă șoareci...
 — Garantat că n'are... prea e lgrasioasă!

Noutăți filatelice

Expoziția dela Haga. — Dela 6 la 17 Septembrie 1924 va avea loc la Haga o expoziție filatelică internațională. Dăm aci următorul program după cum va decurge deschiderea și distracțiile ce sunt oferite vizitatorilor.

Sâmbătă 6 Septembrie, ora 11 va fi deschiderea expoziției când vor fi admiși a to vizitatorii cari vor avea invitații speciale.

Dela ora 1 d. a. va fi deschiderea pentru public. Duminică 7 Sept., ora 11, Adunarea comitetului federației, ora 15 jum. până la 17 jum. Recepția oficială a comitetului în restaurantul „Două Vieți”, cu ocazia a 40-a aniversare a federației. Dineu la ora 17 jum.

Luni 8 Sept. ora 15. Excursiune la parcul Wassenar.

Marti 9 Septembrie, ora 10 vizitarea muzeului dela Haga. Ora 14 Congres internațional. Mercuri 10 Sept. vizitarea portului Amsterdam. Joi 11 Sept., ora 13 vizitarea palatului Păcei din Haga. Ora 19 jum. banchet la restaurantul „Două Vieți”. Vineri 12 Sept. ora 15 excursiuni prin împrejurimile orașului. Ora 15 cabaret Party Dancing. Sâmbătă 13 Sept. ora 13 dejun la restaurantul Regal. Celelalte zile sunt rezervate pentru congresul federal la care vor asista filateliști veniți din toate părțile lumii. Inchiderea expoziției va avea loc Mercuri 17 Sept. Pentru orice informațiuni d-nul M. E. Bonu. Cornelis Spelmaustr, 7 Haga.

Mania surcharjelor

Dau mai jos o mică statistică a țarilor care au fost cuprinse mai intens de maladia Surchar-

jelor precum și proporția la sută.

TARA	Serii de mărci emise	Serii Surch.	Proporție la %
Nicaragua	1169	975	83-40
Panama	312	299	73-30
Italia	852	632	73-
Turcia	674	461	68-39
Persia	610	400	65-57
Franta și Colonii	4497	2613	58-10
Ecuador	543	312	57-45
Portugalia și Colonii	3836	2201	57-37
Marea Britanie și Colonii	8932	303	34-06
Spania	1477	401	27-69
Danemarc	145	38	26-20
România	294	11	3-74

După cum se vede din această mică statistică Nicaragua deține recordul surcharjelor. Din 1169 serii de mărci emise, 975 au fost surcharjate ceea ce vine 83 la sută.

Panama a aplicat pe mărcile în circulație următorul Surcharj: „CANAL ZONE”.

Honduras a emis de curând o serie de mărci compusă din 3 valori foarte frumoase ca desen cât și varietatea culorilor alese.

Ionel Trif